Ч. 115. Середа 5 червня (23 мая) 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Ґавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Справа угоди. — Полудневославяньский союз в Раді державній).

Вчера відбула ся в Празї конференция ческих послів. Взяли в ній участь також міністри др. Пацак і др. Форшт. Нині відбудуть ся загальні збори всїх ческих послів, для утвореня солідарного ческого клюбу.

Члени нїмецкого сторонництва народного, нїмецкого сторонництва аґрарного і нїмецкого сторонництва поступового зібрали ся вчера у Відни на передвступні наради. Нині відбудуть ті сторонництва спільне засїдане для переведеня ухвал що до утвореня одноцїльного клюбу.

Нїмецкі посли аґрарні з Чехії відбули вчера в парляментї нараду, о котрій видано комунїкат з повідомленєм, що виконуюча комісия нїмецких аґрарцїв з Чехії ухвалила, аби нїмецкі посли аґрарні утворили „клюб нїмецких аґрарцїв", причім виявила готовість получити ся з иншими нїмецкими сторонництвами для охорони народних інтересів. Комісия взиває предсїдателя, аби порозумів ся з иншими аґрарними послами в справі утвореня великого аґрарного союза.

Вольнодумні посли з сїльских громад Чехії, Морави, Шлезка і альпейских країв та Буковини відбули вчера у Відни нараду, на якій саявлено ся за утворенєм великого нїмецкого сторонництва з застереженєм собі цїлковитої свободи в економічних справах.

Віденьский Fremdenblatt доносить про послїдну конференцию президента угорского кабінету дра Векерля з президентом австрийского кабінету бар. Беком що слїдує: Нарада обох президентів вела ся на основі письменних предложень австрийского правительства. В инших точках найдено ріжниці. Постановлено, що на другий тиждень бар. Бек приїде в товаристві пп. Міністрів дра Коритовского, дра Форшта, Дершатти і ґр. Аверсперґа до Будапешту, де відбудуть ся дальші переговори. Переговори розпічнуть ся дня 10 с. м. і потревають кілька днів. — Урядовий комунїкат угорскої комісиї заперечує всяким поголоскам про кризу в кабінетї, а дальше зазначує, що справа ґарантиї конституциї буде полагоджена по прибутю Цїсаря до Будапешту.

З поміж славяньских народностий Австриї заслугують на особлившу увагу Словінцї. Той народець, ледви півтораміліоновий, поселений головно в Країнї, а крім того в полудневій Стириї, в Каринтиї, в Горициї й Істриї, отже розкинений в кількох краях, виставлений на могутний вплив і перевагу нїмецкої, а в части італїяньскої культури, позбавлений висших верств суспільних, а обмежений майже виключно на селяньство і дрібне міщаньство, представляє богато схожости з руским народом в Австриї. З початком XIX ст., з відродинами славяньских народів в Австриї почали і Словінцї двигати ся з вікового занепаду, будили народну сьвідомість в широких верствах і розповсюджували просьвіту, а головно заслуга около народного і просьвітного подвигненя Словінцїв належить ся неперечно народолюбному словіньскому духовеньству, а також епископам пос. Міссиї і теперішному Єґлїчови. Тим способом Словінцї не лише зберегли свою народність перед ґерманьскою й італїяньскою повенею, але видали знаменитих учених і письменників европейскої слави. А як широко і глубоко запустила корінє просьвіта в словіньскім народі, сьвідчить просьвітне тов-о „Дружба сьв. Могоря" котре має понад 70.000 членів. коли тимчасом науковим письменством занимає ся „Матиця Словіньска" в Люблянї. Нїчого отже дивного, що нарід, котрого інтелїґенция так подбала про народне осьвідомленє і просьвіту широких верств суспільних, а знаменитою народо-господарскою орґанїзациєю визволила селяньство і міщаньство знід впливу нїмецкого капіталу, двигнув ся в Австриї до

---

14)

В дорозї по атлянтийских островах.

Після дра А. Гоффа, Е. Шардта і др. — зладив К. Вербенко.

(Дальше).

Коли ми на другий день вийшли на поклад, заплівав вже наш пароплав до внутрішної пристанї, де стояли два кораблї найновійшого володїтеля, пісаря Сагари, Жака І., пошибленого сина і спадкоємця француского міліонера цукрового Лєбодє. На єго кораблях повівав стяг подібний до стяга републики Лїберий, синя зьвізда, і він вижидав тут дальших „помічних сил", які мали надійти. Тому молодому чоловікови перевернуло ся було в голові і єму здавало ся, що він справді має оснувати в Сагарі велике цїсарство, а з тої єго дурноти користали знаменито всї єго міністри, вожди маючої оснувати єго армії і ґубернатори сагарскої держави. Та й цїсар Жак І. набирав в пристани Ляс Пальмас провіянт та „ждав на депеші", як то нам розповідали в містї. Ми єго не виділи, бо він не зробив нам візити, а ми мали щось цікавійшого оглядати як єго достойну особу.

На площи коло причалї сїли ми до воза, котрий повіз нас з пристанї, де великі заморскі купцї мають свої склади, до середини міста, просто на головну улицю, звану Тріяна. Переїхавши гостинцем, вздовж котрого стоять низькі доми, в котрих жиють портові робітники, двигарі і т. п. люди, вʼїзджаємо насамперед до зовсім модної части міста, побудованої аж в послїдних роках, а котра могла би так само як в Пальмас бути й в першім лїпшім полудново-европейскім містї. Образ міский змінює ся однак в самій середині міста в т. зв. старім містї, що розложило ся довкола катедри де Сан Крістобаль, великої церкви з красною фасадою і двома яких 50 метрів високими вежами. Церков в серединї досить понура і не богата в архітектонїчну красу, однак криє в собі великі скарби, котрі нам слуга церковний з найбільшою охотою показав. Найцїннїйші то срібні ворота, майстерске дїло фльорентийскої роботи, котре виконав не хто иньший, лиш славний Бенвенуто Челлїнї. Не так великої артистичної вартости, але за то великої грошевої вартости суть церковні ризи та золота і срібна посуда церковна, що знаходить ся схована у великих шафах за головним престолом. Межи монстранциями і прочою церковною посудою знаходять ся деякі справджені майстерскі дїла золотарскої штуки дуже великої вартости.

Недалеко катедри де Сан Крістобаль знаходить ся головна площа міста Ляс Пальмас, Алямеда де Кольон, на котрій посеред пишної ґрупи пальм стоїть на високім стовпі марморове погрудє відкрителя Америки. Колюмбови віддають тут взагалї таку честь як би якомусь божкови, але то єсть лиш доказом, що в сердцях сих людий не вигасла ще вдячність. Так в малій церковци Сан Антонїо Абад показують то місце, на котрім Колюмб в серпни 1492 р. слухав послїдної служби божої, заким відплив з Ляс Пальмас і продовжав звідтам ту незабутну подорож, що зробила з него відкрителя Америки.

Через місто поїхали ми в гори, на Монте, де на гордій висотї стоїть готель Санта Бріґітта, котрого властителем єсть якийсь Швайцар. Сторона, котрою ми їхали, повна прекрасної ростинности теплих країв: пальми, поля засаджені бананами, фіґові дерева, котрих пнї бувають дуже високі і грубі, а поміж ними й дуби творять тут головну масу дерев. Місцями можна побачити поля засаджені цукровою трощею, виноградники і помаранчеві сади. Щоби же тоті поля і сади забезпечити від непрошених гостий, то уживають до того дуже простого способу: не обводять їх огорожею, в котру на верхи набивають цьвяхи, або вкладають куснї потовченого скла, лиш обсаджують кактусами, через котрі не годен чоловік перелїзти, щоби острі колючки їх мясистого листя не подерли на нїм одежі і не покололи болючо єго тїла.

Особливої принадности надає їздї довкола Санти Бріґітти вид моря, котре через цїлу дорогу не сходить з очий. Видко, як филї вкриті білою піною розбивають ся об береги, а дальше видко безконечну площу води, котра після того, як яке буває осьвітленє, робить ся або темно-синя, або зелена, або навіть майже зовсїм чорна. Дуже маленькими видають ся з гори малі вітрилові лодки на води, а навіть наш пароплав виглядав мало що більший як велика баркаса, на котрій примха того, що єї будував, поклала аж три комини.

Аж ось нараз новий образ. Їдемо берегом

такого значіня також на політичнім поли. Немалі заслуги на тім поли положив ґр. Гогенварт, котрого клюб був дуже доброю політичною школою для південно-славяньских послів, між котрими визначив ся особливо словіньский провідник політичний Поклюкар. Словінцї висилали до державної ради найспосібнїйших представителів свого народу, котрі, хоч нечисленні, уміли в комісиях собі здобути своїм знанєм вплив і значінє. В 1897 р. злучили ся словіньскі і хорватскі посли з рускими (тоді 7) і народно-католицкими чеськими (3) в Славяньский Союз, котрий числив тоді 35 членів і здобув собі такий вплив в посольскій палаті, що др. Ферянчич з сего клюбу став першим віцепрезидентом палати, а провідники трех головних ґруп др. Булят (дальмат. маршалок), др. Шустерціч (Словінець) і Барвіньский входили до виконного виділу парляментарної більшости.

Наслїдком такого політичного вишколеня осягнули Словінцї при виборчій реформі найбільші з поміж усїх народностий австрийских успіхи, так що тепер з народно-католицкого сторонництва вийшло 18 послів (а т. зв. лїбералів словіньских 5) і тим способом з хорватскими послами можуть утворити клюб зложений з 30 членів. Провідник народно-катол. сторонництва др. Шустерціч по скінченій боротьбі виборчій вказує на потребу реальної роботи і заснованє полуднево-славяньского союза, до котрого війдуть народно католицкі Словінцї і Хорвати. Південні Славяни, вишколені в давнїйшім клюбі ґр. Гогенварта, зрозуміли се дуже добре, що вплив і значінє в державній раді можна собі здобути заводовим знанєм і працею в комісиях а також політичними союзами із спорідненими парляментарними сторонництвами. В тій цїли зединили ся они були в 1897 р. з Русинами в славяньскім союзї, а др. Шустерціч вказує в своїй статї повиборчій на те, що південні Славяни повинні не лиш зединити ся в оден клюб, але також глядїти союза з иншими спорідненими парляментарними сторонництвами. Нема сумніву що дуже близько з ними споріднене що до політичних і суспільних напрямків єсть ческе народно-католицке сторонництво (тепер числом 12 — доси засїдало в Слов. Союзї 3 ческих людовців), а також ческі аґрарники, котрих тепер єсть 30, якнебудь і з молодо- та старочехами Словінцї удержували близькі взаємини. Крім того звертає др. Шустерціч бачність своїх земляків на те, що християньско-социяльне сторонництво повинно бути добрим союзником для південних Славян, позаяк народно-католицке сторонництво Словінців приняло християньско-социяльну проґраму. З католицкими людовцями були Словінцї і Хорвати за часів Гогенварта в однім хлюбі і між ними й тепер удержали ся добрі взаємини. Можна отже сподївати ся, що скріплений числово клюб південно-славяньский, котрий числить таких визначних з школи Гогенварта послів, як Шукле, Повше, або з новійших як Пльой, Шустерціч, зуміє відповідним союзом із спорідненими парляментарними сторонництвами здобути собі ще більший як доси вплив в державній раді і значінє.

Новинки.

Львів, дня 4-го червня 1907

— **Є. Е. п. Намістник** ґр. Андрій Потоцкий виїхав вчера в справах урядових до Відня.

— **Дрібні вісти.** Преосьв. Владика станиславівский Григорий виїхав на довший час в свою епархію. — Президент висшого суду краєвого др. Л. Тхоржвїцкий виїхав на візитацию суду в Золочеві. Єго заступає віцепрезидент др. Дилевский. — В другій половині мая с. р. померло у Львові 212 осіб, з того найбільше бо 48 на туберкули легких і 29 на запаленє легких. — Стефан Дубляцак, 16-лїтний ученик II. кл. ґімн., син коваля з Болехова, втік ще в цьвітни зі Стрия і щез без слїду. Родина припускає, що Дубляник укриває ся у Львові. На улици Піярів знайдено срібний дамский годинник, подвійно критий, з плетеним позолочуваним шнурком. — Згублено: золотий ланцушок вартости 150 корон, срібний пасок вартости 80 кор. і золотий перстїнь з брилянтами вартости 100 кор. — В реальности при ул. Янівскій ч. 25 вкрадено на шкоду п. Карб біле і дріб вартости 100 корон.

— **Поправка.** У вчерашнім виказї вибраних з Галичини послів до Ради державної, пропущено в IV. ґрупі руских послів одного посла, хоч вже в заголовку зазначено числом, що повинно їх бути пять. Тим пятим послом єсть: Др. Димитрий Марков, кандидат адвокатский у Львові, посол більшости округа ч. 65. Сокаль.

— **Звичайні загальні збори** „Наукового товариства ім. Шевченка“ у Львові відбули ся в четвер дня 30 мая в льокали товариства при ул. Чарнецкого ч. 26 при участи коло 40 членів. Збори зачали ся о годині 10·30 перед полуднем. По принятю ріжних звітів з наукової дїяльности товариства й дїяльности виділу (касиєрского, секретарского й ин.) приступлено до вибору нового виділу; головою товариства вибрано проф. Мих. Грушевского, членами виділу дд. К. Бандрівского, В. Гнатюка, дра Д. Лукіяновича, М. Мочульского, К. Паньківского, дра Ст. Томашівского і Ів. Ясеницкого, заступниками дд.: Ів. Джиджору, В. Козловского, Ф. Колессу і Гр. Пежаньского; до контрольної комісиї дд.: О. Ганїчака, о. Ів. Рудовича і Ю. Сїчиньского. Ухвалено між иншим приступити до розширеня археольоґічно-етноґрафічного музея Наукового товариства й винаймити для него окремий льокаль.

— **З Кунисовець,** повіта городеньского пишуть нам: Перед кількома днями ґазди Антось Левицкий і Іван Браньский пішли на Днїстер ловити рибу. Пливучи малою чайкою вже були на серединї Днїстра, коли лодка набравши ся води, за якийсь час перевернула ся. Оба плавцї вчепили ся з цїлої сили лодки руками і так плили яких 300 метрів. Люди з берегів дивили ся на то, але ніхто не мав відваги їх ратувати. Аж мельник з млина корнївского, Іван Лозиньский підплив своєю лодкою з найбільшим нараженєм свого житя задля великих филь і виру на ріцї до потапаючих і з незвичайною відвагою та з великим трудом притягнув обох до берега ледви живих. Се уратованє двох людий від неминучої смерти заслугує на то, щоби єго подати бодай до ширшої відомости. Оба виратовані були з Кунисовець.

— **Пошукують спадкоємців.** Німецкий консулят у Львові пошукує в цїлях спадщинних родини дентистичного техніка Ісаака Гірша Майзельса, котрий недавно тому в Гесиї відобрав собі житє і полишив 25.000 марок. Родина має перебувати в якімсь із галицких міст.

— **Загальні збори** товариства Бурса сьв. Івана Хрестителя в Дрогобичи відбудуть ся дня 15 го червня с. р. о годині 3-ій з полудня в комнатах руского касина в Дрогобичи. Порядок: 1. Відчитанє протоколу з послїдних загальних зборів. 2. Справозданє виділу з дїяльности. 3. Справдженє рахунків, удїленє виділови абсолюторий. 4. Вибір предсїдателя, шести членів виділових і трох заступників. 5. Удїленє виділови інструкций. 6. Рішенє відкликів членів і інтересованих осіб від рішеня виділу. 7. Іменованє членів спомагаючих. Рано о год. 7 відправить ся богослуженє заупокійне за членів і добродіїв товариства в церкві сьв. Тройцї.

вигорівшого кратера і видимо на противнім від нас боцї в стінї кратера якісь дїри, пороблені, як здає ся, людскою рукою. Та й дїйстно то люди їх поробили. То входи до помешкань людий, що жиють в печерах. Тут мешкають найбіднїйші з бідних. Може би знайшли собі лїпшу домівку, як би зважили ся на геройске дїло і пішли до міста Ляс Пальмас та пошукали там роботи; але они боять ся очевидно, що при виконаню такої постанови занадто би спрацювали ся і волять длятого мешкати в своїх печерах. Там они родять ся, там жиють, там і кінчать своє житє, лишаючи своїм потомкам, щоби в такий самий спосіб давали собі раду. З чого они жиють? Того не знаю та й не міг довідати ся, бо розумної і достовірної відповіди на мої звідуваня не міг я дістати. Не далеко тих печер видів я кілька кіз, що там пасли ся; мабуть належать они до тих людий, а проче то вже як Бог дасть; в найгіршім случаю, коли вже не буде иншої ради, будуть старати ся заробити кілька сотиків, розуміє ся, що лиш в тім случаю, скоро то не буде сполучене з занадто великим напруженєм.

Впрочім, як здає ся, не лїпше роблять і Европейцї, що мешкають в прекраснім готели Санта Бріґітта. Та й они ouважають тут за свою головну задачу на сїм місци здержувати ся як найсовістнїйше від всякої роботи. На то вказують хоч би лиш ті многі виплїтані крісла в видї кошів, які стоять там всюди і зроблені так, щоби той, хто їх уживає, міг в них о скілько можна як найвигіднїйше напів лежачи сидїти.

З ґалерий, які будинок готелю зі всїх боків окружають, представляє ся нашим очам прекрасний вид на всї сторони, по части на море, обмежене по части для нашого ока овидом, по части на буйну охрестність, що в своїй повній змін красї виднїє ся в долині під нами. А вже малим ювелем треба би назвати город, серед котрого положений готель Санта Бріґітта, в котрім видко таке множество всїлякого рода цьвітів найпишнїйших красок, яких навіть найбільша штука маляря не годна змалювати на полотнї. Цїлий готель заквітчаний рожами та всїлякими иншими цьвітами в гармонїйнім укладї а все разом робить вражінє старанно заложеного і добре удержаного ботанїчного города.

Ми їздили відтак ще на прогульку до Тафіри, а коли вернули, заходило вже сонце. Небо на заходї було зразу ясно червоне а відтак зробили ся ясно фіолетне і тоді то стало ся щось, чого ми зовсїм не сподївали ся. Ген далеко показав ся прикритий снїгами вершок гори Піко де Тейде, котрий підчас нашого побуту на Тенерифі так уперто ховав ся в хмарах а тепер скористав з послїдної хвилї, щоби зробити на нас користне вражінє, заким на завсїгди єго покинемо.

Послїдного марта сїли ми на корабель „Пембрук Кестль“, що приїхав був з Льондону. Набиранє вугля, котре завдяки конкуренциї чотирох фірм єсть в Льос Пальмас дешевше як в Льондонї, тревало так довго, що ми аж пізно вечером, коли вже було змеркло ся, могли були вибрати ся в дорогу. „Пембрук Кестль“ поступає на своїй дорозї до Капштадту на остров сьв. Єлени, до пристаний на полудневo-всхідним побережу Африки аж до заливу Деляґоа і їде попри Мадаґаскар до острова Маврикія, звідки вертаючи назад везе цукор до рога Доброї Надїї. Він має около 4000 тон містоти і робить пересїчно 300 морских миль на день або $12^{1}/_{2}$ милї на годину; а що морска миля має 1 кільометр і 852 метрів, то корабель сей пливе зі скоростию майже рівно 23 кільометрів або 3 миль на годину, отже поволїйше, як їдуть наші звичайні поїзди особові. Задля тої повільної їзди, при чім ще сей корабель пливе дуже спокійно і цїна єсть значно дешевша, волять многі люди їхати ним, мимо того, що він всюди по дорозї поступає. Впрочім їзда сим кораблем аж до рога Доброї Надїї треває около 5 днїв довше як тими скорими пароплавами, що їдуть через Мадейру просто до Капштадту і роблять на день 400 морских миль, що значить мало в порівнаню з тими найскоршими кораблями, котрі їдуть до Ню-Йорку і роблять на день 500 миль.

(Дальше буде).

— **Самоубийство.** Вчера вечером переходив алеєю стрийского парку, що веде до кадетскої школи, слуга, Кароль Дуда. Нараз вчув недалеко від себе вистріл. Побіг отже сейчас в ту сторону, звідки роздав ся вистріл, і тут побачив молодого мужчину, лежачого на земли в крови. Коли Дуда підійшов до него, молодий чоловік стрілив другий раз до себе. Видячи, що тут стало ся самоубийство, побіг Дуда до кадетскої школи, звідки заалярмував поліцию і стацию ратункову. В хвилю по тім прибула поготівля ратункова. Молодий мужчина ще жив. Куля з револьвера застрягла єму в мозку, а другий вистріл хибив. В стані зовсім безнадійнім відвезено єго до шпиталю. При самоубийнику найдено портмонетку, в котрім було 6 корон 40 с. і картка до товариша Бронислава В. В картці тій поручив він товаришеви залагодити деякі дрібні справи, а на другій єї стороні було написано: „Servus! — послідна хвиля — тепер буде вже конець". Самоубийник не подав причини, длячого відбирає собі житє, лиш написав: Я хотів піти до П., але я гадав, що в той спосіб погіршив би справу. На картці був підпис „Земба", а над підписом просьба, щоби річи єго відослати до Казимира Зембіцкого в Збаражи. Доходженя показали опісля, що самоубийник називав ся Віктор Зембіцкий, був студентом ветеринариї і асистентом дра Панека.

— **Іспит зрілости** в рускій ґімназиї у Львові відбув ся для відділу „А" в днях від 27. мая до 1. червня під проводом дир. Софрона Недільского. До іспиту приступило 24 учеників публичних і 4 екстерністів. Іспит зложили: Апостол Матвій, Бадан Йосиф, Бережницкий Богдан, Билинкевич Северин, Бриліньский Евген, Височаньский Роман, Вінтоняк Йосиф, Гузар Роман, Ґумовский Микола, Загайкевич Боган (екст.), Калимон Дмитро, Кобриньский, Козакевич Іван, Кузьмович Ярослав, Неділка Володимир, Підгородецкий Юліян, Сухий Володимир, Стрільчук Гриць, Тис Прокіп, Цеглиньский Іван (з відзначенєм), Юзич Стефан, Яворский Юліян. Поправку одержали 2 пуб. і 1 екст., відступило 2 екст., а 1 репробований на оден рік.

— **Повінь у Львові.** В доповненю вістий про недільну тучу у Львові подаємо ще слідуючі подрібности: При ул. Гавзнера ч. 7 завалила вода підмуроване сутерен, в котрих спала сторожиха, замкнувшись там перед тучею. Підмуроване затарасувало двері а вода з подвіря почала з такою силою напливати до помешканя сусідів і сторожихи, що небавком ліжко зачало плавати а сторожиха пробудила ся. Вода досягала вже до висоти образів а бідна жінка не могла вже ніяк видобути ся і почала кричати. На єї крик збігли ся сусіди та почали також кричати і бідна жінка була би утопила ся, як би не сторож з сусідної камениці Слонецкий, котрий вибив обухом вікно і так зробленим отвором витягнув перепуджену на смерть жінку, котра ще до того й покалічила ся, коли єї крізь вікно витягали. Та й Слонецкий скалічив ся в руку.

При ул. Снопківскій вода вхопила корову і занесла єї в русло Полтви, де она утопила ся. На розі ул. Зибликевича і Супіньского вода розсадила вузкий канал і бухала з него так високо, що сягала аж до поверха. На Вульці вода в ставку п. Данка так прибула, що виливаючись, знищила купельні комірки і підмочила сутерени дому п. Давка а спливаючи до ставу Собка, розірвала там від всхідної сторони греблю і в одній хвили залила ул. Вулецку на метр високе. Пивниці домів стали під водою, вода залила ремізи електричного трамваю, ціле подвіре а навіть добула ся до середини одної ремізи. На ул. Жуліньского ріг Личаківскої, на ул. Замковій і ин. позаливала вода так само пивниці і сутерини і в многих місцях сторожа пожарна, робітники трамваєві а навіть войско мусїли ратувати люди і загрожені доми.

— **З перемиской епархії.** Завідательство одержали: Мих. Наклович в Дорожові, Юрий Кмить в Звиничи, Юліян Легуцкий в Порічу грунті, Роман Ладижиньский в Гірці, Іван Гамерский в Токарні і Павло Гаранджа в Волковиї. — Сотрудництва одержали: Орест Калужняцкий в Іздебках, Евген Сембратович самост. в Яблониці руский і ІванЦіцькевич в Плоскім. — Канонічну інституцию одержали: Станислав Сороковский на парохію Береги гірні, Роман Кокотайло на Туринку, Іван Каміньский на Залісе, Лаврентий Левицкий на Яворець, Теофан Величко на Вичилів і Володимир Клюка на Гвоздець. — З причини резиґнациї о. М. Зятика з наданої презенти на парохію Тарнава уложено нову пропозицию, до котрої приняті: Генрик Поляньский, Александер Поляньский і Іван Дуцко. — Бувший декан устрицкий о. Волод. Ринявець одержав тутул вислуженого декана і титул радника епископскої консисториї. — Іван Мудрак, парох в Губичах, увільнений на власну просьбу від обовязків місто-декана дрогобицкого. — Відпустку для поратованя здоровля одержали: Вас. Романовский на 4 тижні, Анатоль Вархоляк на довший час, Волод. Венгринович, Едвард Хлопецкий і Иосиф Лісковацкий на 8 тижнів.

— **Нещаслива пригода.** В день Божого Тіла, після лат. обряду був властитель більшої посілости в Батятичах, п. Тадей Романовский на обіді даним офіцирам 9 полку драґонів в Камінці струмиловій і оглядав там револьвер системи Гамерлеса. Револьвер підчас того впав на землю і вистрілив а куля пробила п. Романовскому ногу. По завязаню рани відвезено п. Романовского до дому.

† **Померли:** Іван Турчманович, адюнкт судовий в Чорткові, упокоїв ся дня 31. мая с. р. в 35-ім році житя. — Амалія з Кірялї-Лехотскі Зеліньска, вдовиця, матір п. Яна Казим. Зеліньского, урядника фондациї Скарбківскої і сотрудника „Gazet-и Lwowsk-ої", померла у Львові дня 2. с. м., в 83-ім році житя. — Володимир Проскурницкий, парох в Зарудцях яричівского деканата, упокоїв ся дня 1 с. м. в 55-ім році житя. — В Празі помер оногди Богуслав Ріґер, син бл. п. Франца звістного проводиря Старочехів.

Телеґрами.

Відень 4 червня. Сестра бл. п. Цїсаревої Єлисавети, Мария, королева обох Сицилій, приїхала тут нині з Монахова. На двірци повитав єї Є. В. Цїсар.

Відень 4 червня. Нині перед полуднем в присутности Є. В. Цїсаря, всіх Архікнязів і достойників войскових, духовних і сьвітских відкрито памятник бл. п. Цїсаревої Єлисавети.

Відень 4 червня. Вчера з причини відкритя памятника бл. п. Цїсаревої Єлисавети, з'їхала ся майже вся родина цїсарска. Приїхав також кн. Теодор Баварский з женою, а на двірци повитав єго Є. В. Цїсар.

Відень 4 червня. Мінїстер просьвіти Мархет занедужав на легку інфлюенцу.

Берлин 4 червня. До Бюра Вольфа доносять з Лодзі під вчерашною датою: На двох тайних поліцаїв кинено бомби. Оба они як також 25 прохожих зранені. Застрілено фабриканта Зданьского.

Петербург 4 червня. Також в кругах кадетів проявляє ся песимізм що до погляду на судьбу Думи. Проводир їх Родічев мав признати трудности, які стрічає правительство в спільнім діланю з теперішною Думою, побоює ся однак вибуху розрухів аґрарних в середній Росиї по розвязаню Думи. Новий закон виборчий єсть вже, як кажуть, виготовлений.

Петербург 4 червня. (П. А.) Комісия, котра під проводом товариша мінїстра торговлї Штоффа радить над справою кольонїзациї росийскої части Сахаліна, порішила, що пожаданим було би скоре побудоване амурскої зелїзницї і поправа відносин плавби при устю Амура. В виду конечности спровадженя крім хіньских робітників також корейских і европейских постановлено предложити відповідне подане мінїстерству справ заграничних.

Петербург 4 червня. Шеф гаґскої делеґациї, амбасадор Нелїдов занедужав.

Лодзь 4 червня. (П. А.) Вчера виконано замах на 3 поліцаїв і на войско з ескорти, при чім 1 поліцай згинув а 1 підофіцир поліцийний і 2 вояки легко зранені.

Смоленьск 4 червня. (П. А.) Около 1000 селян впало до міста Сичевка і стали домагати ся виданя гроший, призначених для голодуючих в ґубернії. Під впливом переконуваня, що не можна того зробити без призволеня висших властий, селяни зразу успокоїли ся; пізнїйше однак заатакували начальника повіта і поборця податкового та зранили камінем начальника повіта, комісаря поліциї і судию слїдчого. Тоді поліцаї почали стріляти і убили двох селян а кількох ранили.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середноевропейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*.
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

Поїзди льокальні.

До Львова:

З Брухович (від 5 мая до 29 вересня) 3·25, 5·30 по полуд. і 8·20 вечер; (від 5 мая до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 1·46 по полудни; (від 1 червня до 31 серпня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·05 перед полуд.; (від 5 мая до 31 мая, від 1 до 29 вересня в неділї і рим. кат. сьвята, а від 1 червня до 31 серпня що дня) 9·55 вечер.

З Янова (від 1 мая до 30 вересня що дня) 1·15 по полудни і 9·25 вечер; (від 12 мая до 15 вересня в неділї і рим. кат. сьвята) 10·10 вечер.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопади. (Телефона ч. 527).